

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cluj
Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

1

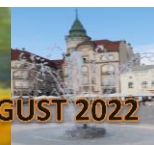
BANCA AMINTIRILOR (12) - CHIRURGUL

George GOLDAMMER

În urmă cu mai bine de cincizeci de ani lucram la uzina „Înfrățirea” din orașul Oradea unde executam și chiar inventam unele matrițe de produse care erau turnate mai apoi în metal sau plastic și care foloseau la refacerea, repararea, îmbunătățirea sau modernizarea unor piese sau agregate necesare bunului mers a întreprinderii noastre. Câteodată, mai tacit, prietenește, sau la rugămințile și ordinele unor „organe interne” (mă refer la uzină) sau „de mai sus” (adică cele de partid și de stat) executam și alte modele și piese pentru salvarea sau repararea unei utilaje oarecare... independente de locul unde îmi făceam meseria.

Așa era atunci! Trebuia să te descurci, să-ți faci treaba pentru a-i mulțumi pe toți. Uneori aveai mulțumiri și strângeri de mână, alteori se creau invidii sau chiar critici aspre... dar până la urmă eu eram

cel care câștiga... experiență și chiar relații tovărășești. Am avut și încă îl am bun prieten pe om deosebit, medicul chirurg ortoped care lucra la spitalul de urgență din oraș, Dr. Ioan Micle. Acesta, cum era o fire inventivă și de mare talent tehnic inovator, mă ruga deseori să execut anumite instrumente ajutătoare pe care spitalul nu le putea procura.

Cu aceasta am terminat introducerea și am să trec la povestea reală! Cum am devenit „medic salvator”! Într-o zi sunt chemat la directorul uzinei, unde în biroul acestuia, mai era și medicul șef al spitatului județean - și el chirurg renumit! Se trece direct la subiect! Mi se explică de ce au nevoie de ajutorul meu! Cu ani în urmă, o femeie a fost operată și în femur rupt i s-a implantat o tijă. Totul a fost în regulă mai mulți ani până când tija a crăpat osul și a ieșit vreo 5 centimetri, începând să o deranjeze. Problema cea mare era ca la spital aveau instrumente de tăiat carne și os dar nu oțel titan din care era făcut implantul.

2

I-am spus medicului șef să vină cu mine în secție pentru a-i arăta un utilaj manual cu care se poate tăia metale. Dar când a văzut că în timpul tăierii demonstrative apar și scântei, a spus să vin eu la spital și să tai capătul de tijă cu pricina. Pe moment am protestat deoarece nu eram convins că mă voi descurca „pe viu”, dar până la urmă am fost convins de acesta că vor mai fi în jurul meu încă zece medici doritori să vadă operația. Am înțeles, și în ideea că aș putea ajuta un om să scape de dureri, l-am rugat doctorul să îmi arate o radiografie a piciorului bolnavei pentru a putea vedea căile de acces la piesă cât și ce mărime de disc (bachelita cu pulbere de diamant) trebuie să procur pentru tăiere.

După zece zile de pregătire: motor electric cu turație mare, șase discuri de rezervă și restul sculelor ajutătoare, am fost dus la spital cu tot instrumentarul meu care a fost dus la sterilizare. Am fost invitat la etajul unde mai erau trei camere chirurgicale. Medicul șef mă pofteste în sala de sterilizare unde dă poruncă la o soră să-mi aducă echipamentul pentru operație. Aceasta mă privește de sus în jos și-mi aduce un echipament de culoare verde, inclusiv papuci, iar între timp medicul șef se pregătea și el de o operație. Îmi spune să mergem să ne spălăm pe mâini, dar în acel moment el este chemat urgent la o altă sală de operații. Eu rămân singur... Apare o soră cu un vas cu o soluție verde și-mi spune „Serviți d-le doctor!”. Eu protestez că nu sunt doctor și atunci dânsa săraca se corectează și mă intitulează „profesor”.

Spre norocul meu reapare medicul șef. Îmi spune să deschid robinetele cu cotul și să iau din soluția verde pentru a mă spăla cu ea pe mâini. Începem să ne spălăm meticolos, când domnia sa este din nou chemat la o urgență. Rămân singur. Apar două surori cu un recipient de inox în care erau doar niște cârpe. Îmi spun: „Serviți d-le profesor!”. Eu stau și mă uita la ele destul de ciudat... Dânsese, bănuind că au de-a face cu un profesor „tare mare”, m-au ajutat să mă echipez, inclusiv servindu-mi cu penseta mănușile pe care le-am tras pe mâini. Ce mai! Eram o personalitate...

Medicului șef, doctorul Micle, bunul meu prieten chirurg, îmi face un mic instructaj și îmi spune că... după cum se știe chiar și medicilor care nu sunt chirurghi le vine rău atunci când văd operații. De aceea ar fi bine ca eu să asist mai întâi la o altă operație pe care el o face unui tânăr căruia îi trebuie repus osul brațului în poziția normală. Acesta s-a sudat greșit cu ani în urmă și trebuia reparată anomalia. Îmi explică cum va decurge operația. Se face înțeles, iar eu sunt de acord și intru în sala de operații. Văd un flăcău întins pe masă. Medicul îmi arăta mâna acestuia care s-a fracturat cu ani în urmă- La țară, de unde era, „doftoroaia satului” i-a pus osul rupt, greșit. Acum, la spital se va reface totul și o să fie bine...

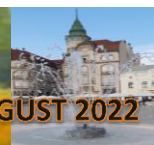
Apare și anestezistul, îi pune bolnavului masca și spune să numere. Eu mă retrag în colțul camerei. Medicul îmi face semn discret să vin mai aproape, pentru a vedea ce va face în continuare. Observ că unul dintre picioarele pacientului se mișcă, dar medicul mă liniștește spunându-mi că acesta nu mai simte nimic, apoi cu precizie, taie țesuturile pentru a ajunge la os și mai apoi cu o lovitură de instrument, cred că ciocan și daltă, „pac”, desface vechea sudură a osului. Când am văzut ce se întâmplă, ba am mai auzit ci teribilul „pac” m-a cuprins o disperată amețală. Sunt culcat pe un pat... dar nu mi se dă timp să mă dezmeticesc prea bine că sunt readus la realitate... comunicându-mi-se foarte milităros că pacienta cu tija este pregătită de operație și că toți mă așteaptă pe mine! Atunci nu știu ce forțe, de conștiință, sau ce o fi, cu toate că eram, se spune, încă galben, m-am ridicat și am pornit să-mi îndeplinesc cu cinste misiunea.

Cetatea Cavalerilor

Avram Iancu -150

Nr. 8 (24)/ AUGUST 2022

Am cerut instrumentarul meu, dar m-am speriat când am văzut că mânerul șurubelniței mele de plastic era deform, la fel și discurile mele speciale de taiat. Nu am bănuț că vor fi sterilizate la o așa temperatură mare încât să le afecteze! În acel moment am avut sentimentul, de fapt dorința de a dispărea... Femeia era întinsă pe pat cu piciorul dezvelit pentru ca eu să am „front de lucru”. Două zeci de ochi erau ațintiți spre mâinile mele. Am început, mai precis am încercat să tai, dar din păcate discul s-a rupt în bucăți. Spre marele noroc, la turația acea mare, nu s-a rănit totuși nimeni. Cu mâinile înmănușate mi-a venit greu să schimb discul, dar am reușit până la urmă. Am reluat operația. Sângele se scurgea puțin din rană și asta strica eficiența tăierii. Am rugat să fie turnată pentru răcire apă distilată, dar am oprit procedeul, deoarece se scurgea și pulbere fină neagră din discul tăietor. Medicul șef îmi spunea: „Te rog continuă. Sunt accidente de circulație unde curge noroi, nu pulbere sterilizată!”. După cinci minute am avut piesa tăiată în mână. Am pus-o în buzunar și am vrut cât mai repede să părăsesc „frontul”... Abia acasă am încercat să-mi dau seama ce am făcut și ca niciodată am băut de unul singur un pahărel de coniac.

3

Când am mers a doua zi să-mi iau sculele, medicul șef era într-o ședință cu medicii. Am asistat și eu câteva minute. Și acum mai am în memorie fața speriată a unei tinere doctorițe când șeful a întrebat-o de ce accidentații care au băut tărie au mai puține infecții după accidente? Și a primit răspunsul pe loc, tot din partea șefului „Pe bețivi nu-i iubesc micobi! Alcoolul să trăiască!”